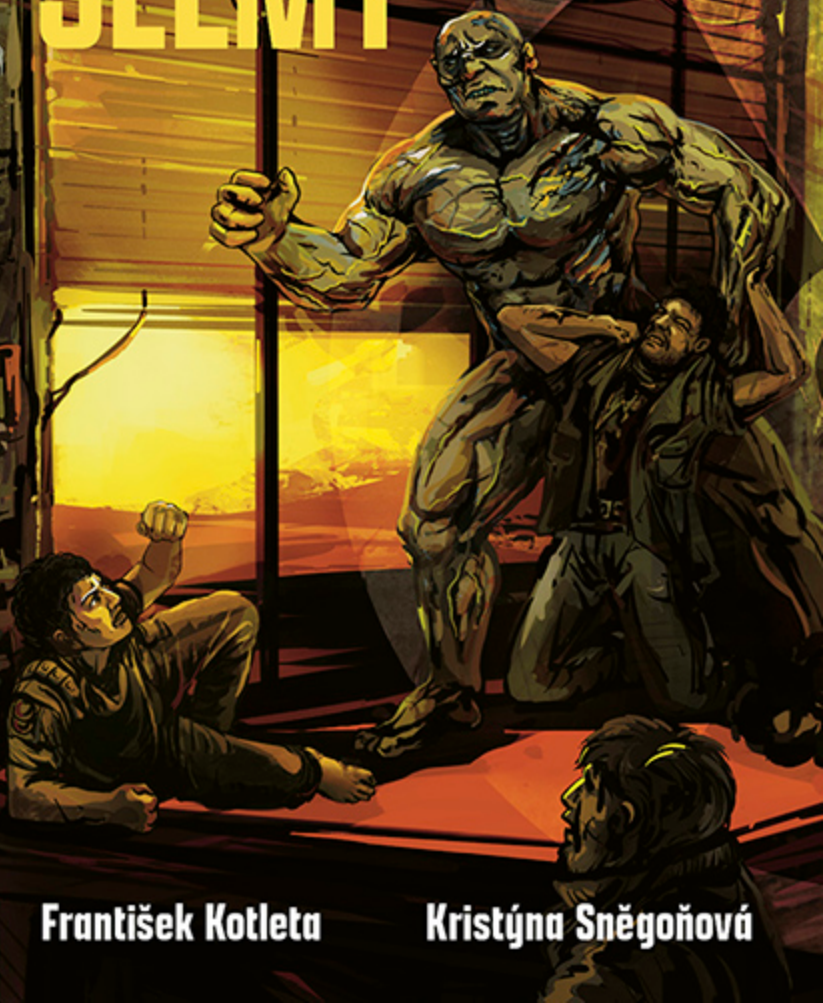

ATOMOVÉ ŠELMY

Aréna

František Kotleta

Kristýna Sněgoňová

ATOMOVÉ ŠELMY

Aréna

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright ©František Kotleta, Kristýna Sněgoňová, 2026

Cover © Lenka Tarwari Jandová, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7079-3 (pdf)

František Kotleta

Kristýna Sněgoňová

ATOMOVÉ ŠELMY

Aréna

FØBØS

Nezvaná návštěva

Klíč k léku na aťáctví.

Ta slova mi zněla v hlavě, když jsem ráno vstával i večer usínal. Kris mi k tomu víc neřekla a já jí věřil, když tvrdila, že sama víc neví. Jestli to byla pravda a něco takového opravdu existovalo, ti, co to tajemství znali, by určitě udělali cokoliv, jen aby se ho nedozvěděl nikdo další. Teď už mi bylo jasné, proč měla plechovka pro Velekněžku, Fajgla a asi i ostatní takovou cenu. Spoustu jsem toho nechápal dál, ale jedním jsem si byl jistý – pokud tahle věc padne do rukou někoho, jako je Pastor, určitě ji nepoužije pro dobro lidstva. Jenže ona už možná do Pastorových rukou padla...

Ze všech těch úvah mě bolela hlava. Bolela mě ale i z toho, že jsem se necítil úplně zdravý.

Mnohem líp, ale úplně zdravý ne. Když jsem to nadhodil před Kris, skepticky se na mě podívala. Sám jsem si v tu chvíli nebyl jistý, jestli jsem vážně ještě nemocný, nebo jestli se mi jen líbí způsob mojí léčby. „Léčila“ mě ještě párkrát, než s tím definitivně přestala. Báł jsem se zeptat, jestli bude pokračovat, protože jsem nechtěl působit vlezle. A samozřejmě jsem se báł, že řekne ne. U naší Kněžky jsem nikdy nebyl a najednou jsem během pár dní nebo možná týdnů – tady v podzemí čas plynul divně – spal s novickou víckrát, než jsem dokázal spočítat na prstech obou rukou. Protože se na to snadno zvykalo, musel jsem si občas připomenout, že to dělá jen proto, aby mě uzdravila, ne že mě má ráda jako moje první holka. Uf, moje první holka se mnou nespí ani za peníze, ani z lítosti, ale aby mě uzdravila.

Pomáhalo mi myslet alespoň na to, čeho všeho jsme dosáhli, komu jsem se dokázal postavit a že jsem, zatraceně, zabil aťáka. A taky myšlenka na to, že tu nemůžeme zůstat navěky. A nebylo to snadné, protože se nám v bunkru nežilo špatně. Ať už tu byl naposledy kdokoliv, nechal bunkr dostatečně zásobený, takže jsme měli k dispozici recyklovanou vodu i konzervy a sterilované jídlo. Kris dokonce našla něco, čemu říkala „mrazem

sušené ovoce“, co chutnalo skvěle a přivedlo mě na kacířskou myšlenku, že kukuřično-hrachová kaše, kterou jsem měl na Základně tak rád, byla možná, no... ve skutečnosti docela šlichta.

Jenže jak říkával Šerif, nic netrvá věčně, ani láska k jedné slečně.

I když jsme si nestanovili žádné pevné datum, náš čas v bunkru se krátil a oba jsme věděli, co to znamená. Budeme se muset rozhodnout, co dál. Kris jako členka Církve Jaderné bohyně, která měla plechovku chránit, a já jako Šerif, nebo vlastně sesazený Šerif Základny, ze které mě Starosta v podstatě vyhnal. I z toho mála, co jsem věděl, mi bylo jasné, jak cenná ta plechovka je. Dávalo smysl pomoci Kris ji získat.

Jenže ve mně současně hlodal pocit viny.

Opustil jsem Vránu a Kováka. V tu chvíli, kdy mě Starosta zbavil funkce a Kris mě zachránila, bylo logické ze Základny odejít. Ale od toho dne už uplynula spousta času a já netušil, co se s mými přáteli stalo.

Vážně měla ta plechovka větší cenu než oni dva? A měli oni dva větší cenu než naděje na zničení atáctví?

Jednou ráno jsem se rozhodl do toho říznout. Když Kris vešla do místnosti, v níž stál do podlahy

zapuštěný plastový stůl a kterou jsme teď používali jako velín, vstal jsem. „Měli bychom odejít.“

Novicka na sekundu zaváhala, ale pak kývla. „Chtěla jsem navrhnout to samé. Čím déle tu jsme, tím víc se nám Fajgl vzdaluje. Netušíme, kde je nebo kam má namířeno, takže abychom získali tu plechovku, budeme ho muset nejprve najít. A to určitě nebude lehké.“

„Na Základně jsi říkala, že zamíříme na Hřbitov,“ připomněl jsem.

„Abys Sboru sedmi vysvětlil, proč umřela jedna z velekněžek,“ připomněla ona.

Povzdechl jsem si. „No, až jim to řekneme, radost mít nebudou. A možná si budou myslet, že jsme se zbláznili...“

Novicka otevřela pusu, aby mi odpověděla, přesně ve chvíli, kdy se místností rozezněl alarm. Poznal jsem snadno, že jde o alarm, protože celá místnost začala blikat červeně a všude se rozléhal ječivý zvuk.

Vyskočil jsem ze židle. Věděl jsem, že Kris alarm chvíli po našem příchodu nastavila pro případ, že by se nás tu někdo pokusil přepadnout.

Teď prudce zvedla ruku, aby mě zastavila.

„Vyznavači?“ zeptal jsem se a sáhl po odložené zbrani.

Novicka zavrtěla hlavou. „Ti by se sem nedostali. Ale někdo jiný ano.“

Někdo, kdo věděl, co hledat, a znal kód, kterým si otevřel dveře.

Sakra.

Na otázku „Kdo?“ se nabízela jen jediná odpověď, takže jsem strnul s rukou nad bouchačkou. Nebyl jsem si jistý, jestli situaci nezhorší, když si ji vezmu, ani jestli nebudu litovat, pokud to neudělám.

Nakonec jsem napodobil Kris, která se ven vydala neozbrojená, ale cítil jsem se jako nahý. Na druhou stranu jsem byl rád, že když už se alarm rozezněl, nebylo to během mé „léčby“, takže jsem byl nahý jen pomyslně.

Z místnosti jsem vyšel v těsném závěsu za novickou a následoval ji na konec chodby. Tam se zastavila tak nečekaně, že jsem do ní málem vrazil. V omezeném prostoru a šeru jsem neviděl hned, kdo nás to navštívil, ale dozvěděl jsem se to rychle.

Protože Kris padla na kolena a vydechla: „Jaderná bohyně buď pochválena.“

Ženu před námi jsem neznal, ale i tak jsem okamžitě pochopil, o koho jde. Musela to být další ze sedmi, teď už vlastně šesti velekněžek, které Církev Jaderné bohyně měla. Tahle byla stará, starší než kdokoliv, koho jsem kdy potkal. Musela mít aspoň osmdesát, ale krom tváře zbrázděné vráskami moc staře nepůsobila. Byla malá, drobná, možná až hubená, a kdyby stála vedle mě, dosahovala by mi sotva po prsa. Vlasy měla úplně bílé, jemné, ale na svůj věk překvapivě husté. Udivilo mě, že ve věku, který jsem jí hádal, vůbec opouští Hřbitov nebo, když na to přišlo, vlastní postel. Myslel bych, že někdo takový už se do pustiny nevydává a jen se nechává zaslouženě opečovávat v nějaké pohodlné svatyni. Tohle ale asi ten typ Velekněžky nebyl, protože pohled měla tvrdší než štolverk. Což, jak mi kdysi vysvětlil Šerif, byl nějaký předválečný nerozkousatelný bonbon.

Velekněžka zírala na Kris a zvláštním způsobem přitom dokázala působit mnohem větší, než ve skutečnosti byla. Novicka mi rukou schovanou za zády naznačila, abych si klekl taky, a tak jsem to udělal. Jednak z úcty k Velekněžce, jednak kvůli tomu, že tu nebyla sama a pohled na zbraně ve mně vždycky vzbuzoval víc úcty než sedm pravd.

V chodbě za Velekněžkou stálo dohromady osm lidí. Ani jedna ze dvou mladších žen ale nebyla novicka nebo Kněžka. Obě spolu s muži nepochybně tvořily Velekněžčin doprovod. A asi netřeba dodávat, že důkladně ozbrojený. Na moment jsem zalitoval, že jsem si svou zbraň nevzal, a potom jsem si dal pomyslný pohlavek, protože proti takové přesile a v tak omezeném prostoru by mi stejně k ničemu nebyla, ať už jsem byl jakkoliv skvělý střelec.

Velekněžka nás s Kris nechala klečet dlouho. Tak dlouho, až se mi žaludek zkroutil v předtuše, že z tohoto setkání nebude mít radost ani jedna strana. Pak ale stařena pokynula kostnatou rukou. Kris, i když měla hlavu skloněnou, poslechla nevyslovenou pobídku a vstala. Netušil jsem, jestli se výzva týká i mě, ale když už jsem novicku napodoboval, dovolil jsem si vstát taky.

Velekněžka mě přejela chladným, nicneříkajícím pohledem a pak ho upřela na Kris. „Kde je tvá Velekněžka, dítě?“ zeptala se pomalu skřípavým hlasem.

„Je mrtvá, Ctihodná matko,“ odpověděla novicka.

Čekal bych, že to zkusí podat aspoň trochu citlivě, ale náplast bylo taky lepší strhnout jedním

škubnutím. A žena před námi asi nebyla žádné ořezávátko, protože taková by v tomhle světě nevydržela dlouho.

Velekněžka povytáhla bílé obočí a pak novicce podala ruku. Ta ji uchopila.

„Pojďme se posadit. Můžeš mi v klidu říct, co se stalo.“

„Ano, Ctihodná matko,“ zašeptala Kris.

Když se společně pohnuly, vykročil jsem automaticky za nimi. Dva muži mi okamžitě zastoupili cestu.

„Ty ne,“ zarazil mě ten menší z nich. I on mě každopádně převyšoval skoro o hlavu. Jestli na světě existovali lidi podobní aťákům, rozhodně je zaměstnala církev. Všichni přede mnou, a to včetně žen, byli vysocí, svalnatí a už od pohledu nebezpeční. Za jiných okolností bych byl asi rád, kdybych v pustině plné aťáků narazil zrovna na ně.

„Já jsem ale...“ začal jsem.

„Ty ne,“ zopakoval muž a posunul prsty po pažbě pušky podobné AM 15, jaké používali vlčáci na Základně.

Nemyslel jsem si, že by po mně zkusil vystřelit, ale smysl toho gesta byl jiný a naprosto jasný.

Konec řečí, mladej.

Pomalu jsem zvedl ruce, abych dal najevo, že neudělám nic, co by ho mohlo donutit přece jen pušku použít. S nevyslovenou otázkou jsem se přitom zadíval za něj, na Krisina záda, která mi mizela v ohybu chodby.

Neotočila se.

Církev Jaderné bohyně nebyla svět, ve kterém bych se orientoval. V Jadernou bohyni jsem věřil asi jako většina lidí a sedm pravd jsem znal, ale o vnitřním fungování církve jsem netušil nic. Hřbitov pro mě bylo místo stejně vzdálené jako Měsíc a Velekněžka, až do okamžiku, kdy se objevila na Základně, stejně neuchopitelná entita jako bohyně sama. Takže mi nezbývalo nic jiného než věřit Kris, že ví, co dělá, a že udělá všechno pro to, aby Velekněžka pochopila, že jsme tu, která s Kris dorazila na Základnu, nemohli zachránit. I tak mi z představy, že se teď někde, kde nejsem, dost možná rozhoduje o mém osudu, nebylo zrovna dobře.

Ozbrojenci mě doprovodili zpátky do našeho improvizovaného velína a dovolili mi sednout si, zatímco se tři z nich rozmístili podél zdí a ostatní odešli. Ženy s námi nezůstaly. Možná měly vlastní

práci v jiné části bunkru, možná se přidaly k Velekněžce a teď dusily Kris spolu s ní. Obrazně řečeno, doufal jsem.

Netušil jsem, proč se tu Velekněžka se svým doprovodem objevila. Mohli jsme ji něčím nevědomky přivolat – spustit alarm, o kterém netušila ani Kris –, ale mohla sem zabloudit i náhodou nebo v rámci nějaké, nevím, každoroční údržby církevních objektů. Nebyla by to ani zdaleka první smůla, která mě v posledních týdnech potkala. I když to vlastně smůla být nemusela. Pořád jsem se při pohledu na ozbrojence cítil nesvůj, ale nic špatného jsme neudělali a Velekněžka to přece musela pochopit.

„Kam máte namířeno?“ zeptal jsem se konverzačně.

Jeden z mužů se na mě úkosem podíval. „Drž hubu.“

Tak to asi smůla byla.

Doufal jsem, že když už nechtějí ozbrojenci mluvit se mnou, budou se možná bavit aspoň mezi sebou, ale nedočkal jsem se ani toho. Stáli v pohovu, i když zbraně neodložili. Občas zívli, ale nepohnuli se.

Seděl jsem na židli a čas se táhl jako sopel dětí, o které se na Základně starala Mishenka.

Vzpomínky na ni, ale i na všechny ostatní, které jsem měl rád, mě ještě pořád bolely. Někdy jsem měl pocit, že bolí mnohem víc než zranění utrpěná během přepadení vyznavači. Možná jsem byl rád za to, že Kris v noci usínala vedle mě, i proto, že zírat do tmy a představovat si Vráninu tvář, Kováka a Šerifa mě vyčerpávalo skoro stejně jako otrava ze Strachotky. Kris musela mít své vlastní démony, protože ani ona se nesnažila na noc odcházet jinam.

Připadalo mi, že mlčky sedím a koukám si na boty aspoň hodinu, když se v místnosti ukázala jedna z žen. Měla hranatou čelist a přinejmenším jednou zlomený nos, ale překvapivě něžné hnědé oči.

„Velekněžka s tebou chce mluvit,“ oznámila mi a kývla na muže u zdi.

Jedním z nich byl ten, co mě předtím tak laskavě požádal, abych mlčel. Neměl jsem ponětí, co o mně Kris Velekněžce řekla, ale to, že mám vlastní ozbrojený doprovod, mi trochu lichotilo a trochu mě děsilo.

Sice jsem nikdy neminul, ale beze zbraně jsem byl jen kluk mladší dobře o deset let a lehčí přinejmenším o třicet kilo než ten nejmenší z mé eskorty.

Šli jsme společně do části bunkru, kterou jsem ještě neznal – možná proto, že žena před námi musela kódem otevřít další dveře. Za nimi už působil bunkr mnohem víc jako církevní objekt. Na zdech okolo mě bylo napsáno sedm pravd. Znovu a znovu, různou velikostí i různým písmem, jako by k ostatním přidal ty své každý, kdo sem přišel.

Člověk může zabít pouze člověka, který mu chce ukrást kukuřici.

Zachytil jsem ta slova koutkem oka a okamžitě si představil, co asi Velekněžka řekne počtu mrtvých, které jsme za sebou cestou sem nechali. Jestli se novicky zeptala, co se stalo, těžko jí je mohla zamlčet. To, co ale prováděli vyznavači Bílého boha, by se určitě dalo brát jako krádež kukuřice. A možná i hůř.

Snažil jsem se vnitřně připravit na setkání s Velekněžkou, ale stejně se mi zpotily ruce, když mě hranatá žena uvedla do místnosti, kde se matka představená usadila. A to doslova. Velekněžka seděla v křesle, které svou robustností dávalo jasně najevo, že není určeno pro každého. I když byla i vestoje mnohem menší než já, a teď navíc seděla, záhadným způsobem na mě dokázala shlížet svrchu.

„Už jsem slyšela, co se stalo i jakou roli jsi v tom hrál ty,“ oznámila mi tím svým vrzavým hlasem. „Je to všechno pravda?“

Hodil jsem okem po Kris. Stála stranou s hlavou skloněnou a pohledem upřeným na zem. Tím mi moc nepomohla. Nemusel jsem ale být žádný lumen, abych pochopil, že bude bezpečnější mluvit co nejmíň.

„Nevím, co vám Kris řekla.“

„Ctihodná sestra,“ opravila mě Velekněžka.

Její hlas práskl podzemím jako bič. I když byla stará, působila tvrdě. Ne jako stará bota nebo okoralý chleba, spíš jako skála, na kterou se nedalo vylézt ani ji narušit. Nikdo jiný by ostatně nedokázal přežít tak dlouho a asi se ani dostat v církvi tak vysoko.

Kdybychom se setkali za jiných okolností, možná by mě zmátla její vrásčitá tvář a já bych ji považoval za neškodnou stařenku, ale tady jsem měl čím dál silnější pocit, že se právě rozhoduje o mé další budoucnosti.

„Nevím, co vám Ctihodná sestra řekla,“ zopakoval jsem tentokrát správně.

„Že je jedna z nás mrtvá, že ji zabila atomová šelma ve tvém městě, že tu šelmu ovládali vyzna-
vači Bílého boha,“ shrnula Velekněžka.

Šerif by měl určitě radost, že naši Základnu označila za město.

„S těmi vyznavači je to složitější,“ řekl jsem, „a nejsem si jistý, jestli aťáka dokáže někdo ovládat, ale jinak... jo, zhruba tohle se stalo.“

Už když jsem to říkal, jsem si vzpomněl na ten okamžik, kdy Kris visela na konstrukci nad jámou a lákala k sobě aťáka – takže aspoň trochu ho ovládat možné bylo, i když nalákat ho k sobě a donutit ho udělat to, co člověk chce, byly dvě úplně jiné věci. Kdyby Kris dokázala krom první i tu druhou, asi bychom aťáka nemuseli zabíjet a mohli ho zkusit poštvat proti Kaminskému nebo ho využít na ochranu Základny... Ale pokud by někdo něco takového dokázal, nepochyboval jsem, že by to byla církev a že by už dávno místo dobře placených žoldáků používala ke své ochra- ně aťácké armády.

Velekněžka se v křesle zaklonila a zadívala se na mě zpod přivřených víček. „Ctihodná sestra ti řekla, co se nachází v té konzervě,“ konstatovala tiše.

Jestli jí to Kris přiznala, mohl jsem si lhaním jenom zavařit. Ale současně jsem nechtěl říct víc, než bylo potřeba. Neodvažoval jsem se z Velekněžky spustit oči, takže jsem se nemohl podívat,

jestli novicka náhodou nezvedla hlavu a nesnaží se mi naznačit, abych přece jenom lhal.

„Ne přesně,“ zkusil jsem být nekonkrétní.

Velekněžka přimhouřila oči ještě víc. „To neměla dělat. Stejně jako neměla dopustit její krádež a zabití své Velekněžky.“

„Nemohla tomu zabránit, ona...“ začal jsem.

Velekněžka zvedla kostnatou ruku. „Je mi jedno, co si myslíš ty. Zabránit tomu měla. Ale neměla o tom s tebou mluvit. Stejně jako ti neměla ukázat tenhle úkryt. Porušila tolik pravidel své církve, že jiná na mém místě by ji za to okamžitě potrestala.“

Zdálo se mi, že slyším Kris ztěžka polknout. Netušil jsem, jaký je v církvi za něco takového trest, ale bylo mi jasné, že pokárání zdviženým prstem to není. Začal jsem horečně uvažovat. Byli jsme tu sami dva proti přesile, která byla navíc skvěle vyzbrojená. Pokud se rozhodnou nás zabít, nemáme šanci jim utéct, natož s nimi bojovat a porazit je. Nemáme ani co říct na svou obranu, protože i když bylo nemožné všemu, co se stalo, zabránit, pro Velekněžku to zjevně nebyla omluva. Její sestra byla mrtvá, konzerva ztracená, bezpečnost bunkru narušená a za to všechno dostala jen jednu novicku a mě. Na jejím místě bych nás

asi taky stáhl z kůže, nebo co přesně myslela tím potrestáním. Když jsem Kris před pár hodinami říkal, že církev nebude mít radost, až se dozví, co se stalo, bylo to ještě slabé slovo.

„Nicméně...“ Velekněžka přesunula pohled ze mě na Kris. „O jejím osudu nemohu rozhodnout sama. Soudit ji budeme všechny, až dorazíme na Hřbitov.“

„Ta konzerva je ale...“ neudržel jsem se.

„... v držení muže jménem Fajgl,“ přerušila mě Velekněžka.

„Máte tu dost lidí na to, abyste ji zkusila získat zpátky,“ pokračoval jsem rychle. „Nebylo by lepší nezdržovat se a radši zjistit, kde teď Fajgl je?“

„Ale já vím, kde je. Nebo kde aspoň zanedlouho bude.“

Brada mi poklesla. Neudržel jsem se a konečně se podíval na novicku. Dál stála se skloněnou hlavou a předstírala, že v místnosti asi ani nejsem. Nebo že tam není ona.

Velekněžka našpulila vrásčité rty. „Věřím, že i ty jsi už slyšel o místě zvaném Aréna.“

Jen jsem kývl. I když jsem se nechal unést, znovu jsem si připomněl, že lepší bude mlčet než mluvit. Zdálo se sice, že Velekněžka už ví všechno, co jsme jí mohli říct, ale ani tak jsem nechtěl

omylem prozradit něco, co by mohla použít proti nám, nebo aspoň proti Kris. Kdyby se rozhodla místo cesty na Hřbitov pronásledovat Fajgla, trest bychom mohli oddálit, a kdo ví, třeba se mu i vyhnout, kdybychom se k němu dostali rychle a tu plechovku znovu získali.

„Nedávno jsme se dozvěděly, že kdosi v Aréně pořádá aukci. Nevíme, co hodlá dražit, ale očividně to má takovou cenu, že se na to místo začali sjíždět ti nejvlivnější a nejbohatší lidé, které církev zná. Nepřikládaly jsme tomu takovou váhu, protože podobné záležitosti nás většinou nezajímají. Pokud se ale Fajgl zmocnil obsahu té konzervy... předpokládám, že jediné, o co mu jde, jsou peníze. Na aukci v Aréně je může získat velmi snadno. A za něco takového, pokud ví, koho oslovit, jich může získat víc, než by ho kdy napadlo.“

Zamračil jsem se. Nahlas jsem se neodvažoval s Velekněžkou nesouhlasit, ale tahle úvaha mi nedávala moc velký smysl. Fajgl spolupracoval s vyznavači. Ti nepůsobili jako někdo, komu by šlo o prachy. Nebo aspoň ne na prvním místě. Byli to šílenci, fanaticky oddaní svému bohu a schopní čehokoliv, to jsem ostatně viděl na vlastní oči. Proč by tolik usilovali o tu konzervu, jen aby ji

potom prodali tomu, kdo nabídne nejvíc? Lék proti aťáctví, jestli byl vážně uvnitř, měl přece nevyčíslitelnou hodnotu. A kdyby zjistili, jak ho použít, mohli by s jeho pomocí ovládnout svět. Vidiny takové moci by se prostě vyznavači nikdy nevzdali.

Z těch úvah mi šla hlava kolem. Zrovna když jsem si začínal myslet, že chápu, o co tu jde, všechno se ještě víc zamotalo.

„Nemuselo by to souviset s tou konzervou,“ dovolil jsem si nakonec namítnout. Dál jsem se bál, že plácnu něco, co nám uškodí, ale když už měla Velekněžka povídkou, mohl jsem se o tom všem dozvědět víc.

Jenže její povídava už asi skončila. „Nemuselo. Ale to zjistíme my.“

„Fajgl nepracoval sám...“ namítl jsem.

„Do toho už tobě nic není,“ zarazila mě sice tiše, ale jasně. „A pokud jsi aspoň trochu chytrý, s nikým o tom mluvit nebudeš. Aspoň dokud tě nevyslechne církevní tribunál.“

Zachytil jsem prudký nádech a znovu se podíval na Kris. Neměl jsem to dělat. Tentokrát totiž hlavu zvedla. Dívala se na mě a v očích měla větší děs, než když se ji aťák pokoušel stáhnout do jámy.

Bál jsem se, že nás rozdělí, ale během příprav na opuštění bunkru nás s Kris kupodivu nechali v jedné menší místnosti. Když jsem byl zástupcem Šerifa a zatkli jsme víc podezřelých, vždycky jsme se postarali o to, aby se spolu nemohli domlouvat. Řekl jsem to Kris a ona se na mě podívala jako na debila.

„Díky za tvé cenné zkušenosti, zástupce Šerifa z Horní Dolní.“

„Chtěl jsem tím říct, že to možná nebude tak zlý, jak to vypadá.“

„Ne, to nebude. Bude to ještě horší. Je totiž úplně šumák, na čem se teď spolu domluvíme. Na Hřbitově mají způsoby, jak nás donutit mluvit. A věř, že na lhaní přitom nebudeš mít ani pomyslení.“

Ošil jsem se. „To znamená, že jsme teď nepřátelé církve?“

„Kdybychom byli nepřátelé církve, na Hřbitov by už vezli jen naše hlavy.“

„Takže jsme pořád jenom podezřelí. A jakmile se očistíme...“

„Pokud se očistíme,“ zdůraznila Kris.

„Nic jsme přece neudělali,“ namítl jsem.

Kris se smutně pousmála. „V očích církve jsme hlavně neudělali nic, abychom ochránili Velekněžku a tu konzervu. Já rozhodně ne. Ty... no, nejsem si jistá, jak naloží s tebou.“

Pokusil jsem se zachovat si optimismus. „Po tom všem, cos mi řekla, беру jako dobré znamení, že mě neoddělaly rovnou.“

„To jako dobré znamení radši neber.“

Tahle ponurá Kris se mi moc nelíbila. Mnohem radši bych teď měl vedle sebe tu Kris, která se nevzdávala. Která mi zachránila život, a ne jednou, pomohla Vráně, vlákala do pasti aťáka, našla nám bezpečné místo... Ale asi jsem si uměl představit, jak ji zasáhlo, že ji teď bude soudit církev, které sloužila.

„Nemohla jsi udělat nic jinak,“ řekl jsem.

Pokrčila rameny. „Možná. Nevím. Teď už je to jedno.“

„Ještě pořád můžeme najít Fajgla,“ připomněl jsem, „získat zpátky tu plechovku, potrestat Kaminského...“

„Ne, nemůžeme,“ přerušila mě ostře. Vstala ze židle a začala přecházet po místnosti. Protože ta neměla ani tři krát tři metry, připomínala trochu aťáka v kleci Kaminského. Zuřila, i když se to snažila nedávat najevo. A měla strach, což jsem

už poznal. „Nechápeš, že jsme skončili? Ty, ale hlavně já. Až dorazíme na Hřbitov, dorazíme tam jako vězni, Keksíku, jestli ti to nedošlo. A je jedno, že nás ještě nezabili, budeme mít co vysvětlovat. Navíc naše vysvětlení nikdy nebude dost dobré...”

„Už jsme všechno vysvětlili...”

„... ale když se budeme snažit, možná nás nepotrestají tak hrozně. Potrestaní ale budeme v každém případě.“ Kris se na mě vztekle podívala. „Když si mě Velekněžka vybrala jako doprovod, byla jsem poctěná. A když se to všechno pokazilo, doufala jsem, že zachráníme aspoň něco.”

„Zachránili jsme Základnu,” připomněl jsem.

Pro Kris to možná moc neznamenal, ale pro mě všechno. Nebo aspoň skoro všechno, uvědomil jsem si, když jsem si asi posté vzpomněl na Vránu a Kováka. Jenže zrovna ty... jsme zachránit nedokázali.

„Bohyně, na Základnu jsem málem zapomněla!” vykřikla Kris kousavě. „Základna je jen jedna osada z mnoha, ty moulo. A nijak významná. Pro církve nemá ani z tisíciny takovou cenu jako to, co jsme si nechali ukrást.”

„Jestli nám dají šanci, dostanou to zpátky,” řekl jsem odhodlaně.

„To je právě ono.“ Kris jako by všechen vztek opustil. Zastavila se, a když se na mě podívala, působila najednou malá a zranitelná. „Jestli nám ji dají, Keksíku... A tím si vůbec nejsem jistá.“

Cestou na Hřbitov

Velekněžka možná potřebovala v bunkru vyřídit ještě něco, protože trvalo, než se k nám vrátili. Místnost byla moc malá na to, abych se v ní cítil pohodlně, natož s Kris, která znovu začala přecházet sem a tam, až jsem měl pocit, že se s každou otočkou okolní prostor ještě víc zmenšuje. Jen pro jistotu jsem zkusil vzít za kliku – dveře místnosti nebyly bezpečnostní, ale docela obyčejné, takže se Velekněžka asi nebála, že se pokusíme utéct –, jenže bylo zamčeno. Přiložil jsem k desce dveří ucho a zachytil tlumený hlas.

„... důrazně doporučuji vyrazit až ráno,“ řekl jeden z ozbrojenců.

„Na to nemáme čas.“ Velekněžku jsem poznal okamžitě. „Jestli je ta plechovka na cestě do

Arény, musí církev zasáhnout dřív, než se nám ztratí.“

„Nemůžeme zaútočit, Ctihodná matko. Na to je nás moc málo,“ řekl klidně, ale s důrazným podtónem jiný z jejích průvodců.

„Proto musíme co nejrychleji na Hřbitov...“

Velekněžčin hlas zeslábl, až se vytratil úplně. Očividně s muži jen procházela chodbou kolem našeho vězení. Ať jsem uši napínal sebevíc, nezaslechl jsem už ani slovo.

Neměli jsme hodiny, takže jsem netušil, jak dlouho čekáme. S Kris už jsme nemluvili a ticho rušilo jen hučení ventilace u stropu – mříž na ní ale byla tak malá, že by se jí nedokázala protáhnout ani Kris. Jaká byla ovšem pravděpodobnost, že bychom dokázali nepozorovaně zmizet, i kdyby dveře zamčené nebyly? Neměli bychom žádné zásoby ani zbraně a v patách by nám byla Velekněžka se svým doprovodem. I když jich bylo málo na přepadení Arény nebo zabití Fajgla, na naše zastavení by stačili i dva.

Když už jsem začínal uvažovat, jak vyřešit plnící se močový měchýř, dveře se konečně otevřely a za nimi se objevil černovlasý třicátník s hrana-tou ženou s přeraženým nosem.

„Jsme připraveni vyrazit,“ oznámila nám.

Kdybychom snad vypadali, že připraveni nejsme, puška v ruce chlápka představovala účinnou motivaci.

Vstal jsem a musel se protáhnout. Po dlouhém sezení mě brněly nohy a hlava se mi trochu točila, protože vzduch v místnosti nebyl navzdory ventilaci nic moc. Kris nepůsobila o moc líp, ale v jejím případě za to asi mohly představy toho, co nás čeká, až dorazíme do sídla církve.

Následovali jsme ozbrojence několika průlezy a průchody až ven. Ostatní už tam čekali a já si mohl konečně prohlédnout celou výpravu na denním světle. Cestovala nalehko, sice dobře ozbrojená, ale ostatních věcí měla mnohem méně než Velekněžka, kterou na Základnu doprovázela Kris. Jen jeden jednoduchý, dvěma koňmi tážený vůz, na kterém jela Velekněžka. Byla zabalená do tlusté deky, takže z ní čouhala jen hlava, nad kterou měla nataženou bílou plachtu se symbolem Jaderne bohyně. Na voze za ní bylo několik beden, které působily vojensky, asi se zásobami a střelivem, a pár vaků a stočených dek a celt, kdyby byla výprava nucena nocovat venku. Nepochyboval jsem ale, že se hodlala přesouvat převážně mezi bunkry nebo jinými bezpečnými místy, která znala jen církev.